

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 12.8.60 / תע' יחיד / גלריה "כ"ץ" / תל-אביב

הציירת אלימה למדה במכון לציור ופיסול ע"ש אבני ושרידי השפעות ממכון זה ניכרים עדיין בציורי השמן המוצגים עתה לראווה. כאן נעוצה גם הגישה החופשית מדי לכתם וההשתמטות ממערך צבעוני מורכב. מאידך גיסא, יודעת אלימה להתגבר על הנטייה של תלמידי המכון לשימוש בצבע שמן מיימי ולהגיש במקומו צבע עבה המרמז על חומריות, אם כי גם פה נראה כאילו תפיסת חומר זו עדיין לא עוכלה היטב ומשמעותה לא ברורה די צרכה לציירת. אלימה תופסת כתם חומר כשווה ערך או תחליף לכתם צבעוני, בו בזמן שהחומר אינו יכול לשחק כל תפקיד אם לא תינתן לו הזדמנות להופיע באופן עצמאי או כמדגיש ערך צבעוני או פורמאלי. בציורים מס' 19 ומס' 5 צריך היה כתם החומר לשחק תפקיד מרכזי, אך אין ביכולתו לעשות כך משום שאינו נראה כמעט על רקע הצבע האחיד, ולכן נשארים ציורים אלה ללא משמעות לחלוטין. אחד הציורים הטובים בתערוכה הוא מס' 1, המעיד על יכולתה של אלימה לבנות ציור תוך תחושה לתנועת מכחול הנהפכת לזרימה בציור, ומערך כתמי שחור היוצר תחושת מרחב. ניסיונות נוספים אינם כה משכנעים, כפי שרואים בציורים מס' 23 ומס' 18, בהם נפגע הציור מחששה של אלימה להשתמש בצבעים "מסוכנים". אלימה הגיעה לציור אישי וספונטני, ואם תפקידו היחיד של הציור כיום הוא להניח לצייר להתפרק מחווייה, יתכן שהשיגה את משימתה, אך אם מתפקידו של

הציור הוא גם להעניק חוויה, הרי דרכה של אלימה היא פרובלמטית מאוד. אלימה אינה ציירת מתחילה, זכורה העגתה בביאנלה בפאריס, ואפשר לדרוש ממנה תהייה גדולה יותר על משמעותו של בד מצויר ועל יחסי הגומלין בין בד זה ובין המסתכל, המצפה לחוויה אמנותית.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004